

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: D. Q. V., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2019, č. j. MV-144994-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2019, č. j. MV-144994-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 9. 2019, č. j. OAM-34242-11/ZM-2019, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán porušil povinnosti odvolacího správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Při vydání rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.
3. Ve věci žalobce nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Žalobce byl přesvědčen, že v den podání žádosti (17. 6. 2019) byl oprávněn k podání žádosti na území. Dle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců „*(v) průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*“ Žalobce byl přitom v době podání žádosti držitelem platného víza k pobytu nad 90 dnů s dobou pobytu od 9. 6. 2019 do 5. 12. 2019. Je tedy zcela prokazatelné a zřejmé, že v době podání žádosti byl žalobce oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ministerstvu.
4. Žalobce odmítl nesprávnou argumentaci žalované, že se vlastně nejedná o dlouhodobé vízum, ale o překlenovací štítek. Žalobci totiž nebyl udělen a do pasu vylepen překlenovací štítek, nýbrž dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů, což je zřejmé z pouhého pohledu na toto dlouhodobé vízum.
5. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí a usnesení správního orgánu I. stupně jsou naprosto zmatečná a nepřezkoumatelná. Žalovaná a správní orgán I. stupně se obšírně zabývaly otázkou právní povahy fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a odkladného účinku správní žaloby, aniž by tyto věci byly pro posouzení oprávněnosti žalobce k podání žádosti na území vůbec podstatné.
6. Žalovaná a správní orgán I. stupně zcela nepřezkoumatelně a v přímém rozporu se svým vlastním úředním postupem ve věci žalobce vedené pod sp. zn. OAM-02613/ZM-2019 uvedly, že žalobci údajně svědčila podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 15. 1. 2019 fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tímto tvrzením žalovaná a správní orgán I. stupně popřely svůj vlastní postup v této věci. Když se totiž žalobce dostavil dne 15. 1. 2019 k podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, odmítl správní orgán I. stupně nejen fikci pobytu žalobce na základě podané žádosti, ale rovněž mu odmítl udělit i výjezdní příkaz, a ihned po podání žádosti na žalobce zavolaal orgán cizinecké policie s tím, že dle OAMP žalobce pobývá na území nelegálně. Cizinecká policie tak dne 15. 1. 2019 zahájila správní řízení o vyhoštění žalobce

z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

7. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost, kterou žalobce uváděl již jako odvolací námitku, vypořádala zcela nepřezkoumatelně, když v rozporu se skutečným stavem věci pouze uvedla, že ze systémů cizinecké evidence nevyplývá, že by bylo s žalobcem vedeno správní řízení o vyhoštění. Na podporu vlastních argumentů žalobce odkázal na rozhodnutí cizinecké policie ze dne 4. 4. 2019, č. j. KRPP-7986-27/ČJ-2019-030022, kterým byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky ve lhůtě do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, s tím, že odůvodnění tohoto rozhodnutí potvrzuje skutkovou verzi žalobce.
8. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do závěru žalované, že fikce pobytu tedy žalobci měla údajně vzniknout až podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení. Není přitom vůbec zřejmé, na základě jakých skutkových a právních úvah dospěla žalovaná k takovému závěru, který žalobce považuje za nemožný. Jestliže totiž žalobci nevznikla podáním opožděné žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 15. 1. 2019 fikce pobytu, jak by mohla vůbec taková fikce vzniknout podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení, když navíc odvolání proti takovému usnesení ani nemá odkladný účinek? O nemožnosti takového závěru pak svědčí rovněž vedení správního řízení o vyhoštění a následné uložení povinnosti opustit území rozhodnutím cizinecké policie ze dne 4. 4. 2019, č. j. KRPP-7986-27/ČJ-2019-030022.
9. Dle žalobcova názoru je zřejmé, že správní orgán I. stupně vydal žalobci vízum k pobytu nad 90 dnů na jeho žádost ze dne 3. 6. 2019 podpořenou usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2019, sp. zn. 57 A 50/2019, dle kterého měl žalobce právo pobývat na území až do skončení řízení o správní žalobě před krajským soudem. Správní orgán I. stupně pak pro vyřešení této situace, kdy žalobce má dle usnesení krajského soudu právo pobývat na území, avšak zároveň mu byla orgánem cizinecké policie uložena povinnost opustit území, vyřešil tak, že z několika možných v úvahu přicházejících alternativ zvolil takový postup, že žalobci udělil vízum k pobytu na území nad 90 dnů s dobou platnosti od 9. 6. 2019 do 5. 12. 2019. Dne 17. 6. 2019 pak žalobce coby držitel víza k pobytu na území nad 90 dnů podal oprávněně na území ministerstvu žádost o vydání zaměstnanecké karty.
10. Nad rámec výše uvedené argumentace pak žalobce namítl, že žalovaná a správní orgán I. stupně ve své aplikační praxi zcela běžně akceptují podání žádosti v době fikce pobytu a takové žádosti jsou běžně meritorně posuzovány. I v tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. I pokud by tedy měly být správné úvahy žalované o tom, že žalobce nebyl držitelem víza k pobytu na území nad 90 dnů, tak žalobce z procesní opatrnosti namítá, že by byl oprávněn podat žádost i v době pobytu na území na základě tzv. fikce pobytu. Žalobce ze všech důvodů uvedených shora navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a setrvala na dosavadní argumentaci. K rozhodnutí cizinecké policie ze dne 4. 4. 2019, č. j. KRPP-7986-27/ČJ-2019-030022, uvedla, že žalobce mohl a měl výše zmíněné rozhodnutí cizinecké policie s ohledem na datum jeho vystavení předložit ještě v průběhu prvoinstančního řízení, resp. do vydání usnesení správního orgánu I. stupně, nebo jej mohl předložit v

odvolacím řízení, což však neučinil. Žalovaná byla tedy názoru, že by tento důkaz měl být odmítnut, neboť jej žalobce uplatňuje poprvé až v žalobě. Výše zmíněné rozhodnutí cizinecké policie nemohlo a nemůže změnit nic na skutečnosti, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území. Žalovaná tak nadále setrvala na vypořádání této námitky vznesené žalobcem v odvolání, neboť i ke dni vypravení vyjádření k žalobě nebylo v Cizineckém informačním systému uvedeno, že by bylo s žalobcem zahájeno cizineckou policií správní řízení o jeho vyhoštění.

12. Žalovaná byla toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zastavení správního řízení o dané žádosti, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Byla rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

IV.

Replika žalobce a další podání

13. Žalobce v replice setrval na podané žalobě s tím, že nepovažoval rozhodnutí cizinecké policie za opožděný důkaz. Žalobce tímto důkazem reagoval na tvrzení žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto je třeba namítnout, že orgány veřejné moci mají ze své úřední povinnosti vědět o tom, jaká řízení v režimu zákona o pobytu cizinců jsou s cizincem vedena, a pravomocné rozhodnutí orgánu veřejné moci je pro všechny orgány veřejné moci závazné. Není chybou žalobce, že správní orgány v pobytové věci údajně nevědí o tom, že s žalobcem bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Navíc správní orgán I. stupně tuto skutečnost vědět musel, neboť sám na žalobce hlídku cizinecké policie přivolal.
14. V závěrečném vyjádření žalobce nad rámec argumentů shora uvedl, že zákon v rozhodném znění nezakazuje držiteli víza k pobytu nad 90 dnů (nerozhodno přitom, jaké důvody správní orgán vedly k jeho udělení, pokud se tak stalo v rámci jeho pravomoci) podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ministerstvu. Zákon takový postup naopak výslovně umožňuje. Na podporu své argumentace žalobce rovněž odkázal na pozdější změnu zákona, kdy jeho novelou byl do příslušného ustanovení vložen dodatek *za jiným účelem*. Jestliže měl zákonodárce potřebu novelizovat příslušné ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců tak, že omezil možnost podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území ministerstvu toliko na případy cizinců, pobývajících tou dobou na území na vízum k pobytu (toliko) za jiným účelem, je zřejmé, že před provedením této novely mohl žádost na území ministerstvu podat cizinec, pobývajících toho času na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za jakýmkoli účelem, pochopitelně tedy s výhradou výjimek upravených hned ve větě druhé § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců v podobě výslovného zákonného zákazu – to však není žalobcův případ. Žalobce taktéž odkázal na smysl a účel příslušné právní úpravy, který spatřoval v rovnoměrném a geograficky smysluplném rozdělení podacích míst. Smyslem a účelem právní úpravy jistě není maximalizace imigrační restrikce státu vůči cizincům, kteří se na území nedopustili protiprávního jednání, toliko si jednou zapomněli prodloužit své dosavadní pobytové oprávnění. Byť se jedná o chybu vskutku povážlivou, neměla by vést k absolutní nemožnosti návratu zpět do pobytové legality.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.

VI.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba není důvodná.
18. Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda v nyní projednávané věci byl naplněn důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.“*
19. Úvodem žalobce namítá nepřezkoumatelnost jak napadeného, tak prvoinstančního rozhodnutí. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobce, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobce, podrobil přezkumu jejich zákonnosti. Skutečnost, že správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná, ostatně vyplývá i z argumentace samotného žalobce, který s žalovaným vede věcnou polemiku o klíčové otázce v této věci, konkrétně o tom, zda byl či nebyl oprávněn k podání žádosti oprávněn.
20. V rámci vypořádání hlavní žalobní námitky považuje soud za nezbytné ve stručnosti připomenout průběh správního (soudního) řízení. Dne 15. 1. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, která mu byla udělena s dobou platnosti od 15. 6. 2017 do 30. 11. 2018. Součástí žádosti byla i uvedení důvodů pro pozdější podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 2. 2019 prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí č. j. OAM-34242-8/ZM-2019, jímž řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil. Toto rozhodnutí bylo dne 29. 3. 2019 potvrzeno rozhodnutím žalované č. j. MV-33258-4/SO-2019. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, na základě této žaloby zdejší soud přiznal usnesením č. j. 57A 50/2019 – 33, ze dne 6. 5. 2019 odkladný účinek. Dne 3. 6. 2019 bylo žalobci do cestovního pasu vyznačeno vízum s platností od 9. 6. 2019 do 5. 12. 2019. Dne 17. 6. 2019 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty v nyní projednávané věci, řízení o této žádosti bylo zastaveno prvoinstančním rozhodnutím, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím napadeným.
21. Žalobní argumentace žalobce se opírá o tvrzení, že nebyl dán důvod pro zastavení řízení, neboť jako držitel víza k pobytu nad 90 dnů (vydaného dne 3. 6. 2019) byl oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že *„v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“* Podle mínění soudu je tato argumentace nesprávná. Ve shodě se žalovanou má soud za to, žalobci v době podání žádosti nesvědčilo pobytové oprávnění

k přechodnému pobytu na základě víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců, ale pouze fikce pobytu ve smyslu § 47 téhož zákona. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*“ Podle § 47 odst. 3 téhož zákona platí, že „*brání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*“ Konečně § 47 odst. 4 stanoví, že „*pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*“ Právě tato situace nastala v případě žalobce. Dnem podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty spolu s uvedením důvodů pro pozdější podání žádosti (15. 1. 2019) vznikla žalobci fikce pobytu až do právní moci rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2019. Fikce byla následně prodloužena na základě rozhodnutí zdejšího soudu o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované a trvala i v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty v nyní projednávané věci (17. 6. 2019). V tomto směru je tedy provést korekci závěru žalované obsaženého v napadeném rozhodnutí, že fikce pobytu vznikla až na základě usnesení o přiznání odkladného účinku (viz strana 5 shora napadeného rozhodnutí). Daná korekce však nic nemění na správném vývodu žalované, že žalobce v době podání žádosti setrval na území nikoli na základě víza, ale vízového štítku osvědčujícího fikci pobytu. Pokud se jedná o vyznačení víza do cestovního pasu žalobce dne 3. 6. 2019, na které je v žalobě opakovaně poukazováno, pak soud zdůrazňuje, že podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců má vízový štítek pouze formu víza k pobytu nad 90 dnů, když platí, že „*oprávnění k pobytu podle odstavce 4, 6, 8, 9 nebo 10 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵¹⁾, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti*“, z pohledu zákona o pobytu cizinců však tato forma nemůže založit přechodný pobyt na základě víza k pobytu nad 90 dnů ve smyslu § 30 zákona o pobytu cizinců a poskytovat svému držiteli stejná oprávnění jako má osoba, které bylo vízum uděleno na základě žádosti. Odlišnost mezi vízovým štítkem ve formě víza podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců a vízem podle § 30 téhož zákona ostatně vyplývá i ze zcela odlišného procesu, který vede k jejich udělení. Zatímco štítek je udělen bez dalšího na základě splnění podmínek § 47 zákona, vízum je vydáváno ve správním řízení o žádosti, která musí mít stanovené náležitosti (viz § 31 zákona). Žalobce žádnou takovou žádost nepodal, i z tohoto důvodu nemůže být z podstaty věci držitelem víza k pobytu nad 90 dnů, které by jej opravňovalo k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Správní orgány proto zcela správně odkázaly na konstantní judikaturu správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 – 19), podle které účelem fikce pobytu není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců, které jsou oprávněny existujícím pobytovým oprávněním.

22. Pokud se jedná o námitku nezákonnosti napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí z důvodu jejich údajného rozporu s rozhodnutím Cizinecké policie v řízení o správním vyhoštění žalobce, pak k tomu soud uvádí, že předmětem přezkumu v nyní projednávané

věci je postup správních orgánů v rámci řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Tento postup byl zcela v souladu se zákonem (viz shora). Otázka (ne)zákonnosti rozhodnutí vydaného odlišným správním orgánem v řízení s jiným předmětem je pro posouzení této věci irrelevantní a soud se k této otázce nemůže nijak vyjadřovat.

23. Žalobce rovněž v žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí správních orgánů, když uvedl, že *„žalovaná a správní orgán I. stupně ve své aplikační praxi zcela běžně akceptují podání žádosti v době fikce pobytu a takové žádosti jsou běžně meritorně posuzovány.“* Soud úvodem zdůrazňuje, že takto formulovaná žalobní námitka ustrnula v rovině naprosté obecnosti, žalobce netvrdil, ani soudu nedoložil jiná rozhodnutí správních orgánů, z nichž by bylo jím tvrzenou ustálenou praxi dovodit. Naopak žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na konstantní judikaturu správních soudů, z níž jednoznačně vyplývá, že podávání nových žádostí v rámci trvání tzv. *„fikce pobytu“* je nepřípustné. Za této situace nemohl soud shledat ani tuto žalobní námitku důvodnou.
24. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalovaná neuplatňovala právo na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 18. března 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu